

De volken zullen God loven

Ds. R.A.M. Visser, Psalm 67
(zendingspreek)

Zingen: Psalm 72: 10
Zingen: 10 Geboden: 9
Lezen: Psalm 67
Zingen: Psalm 67: 1, 2 en 3
Zingen: Psalm 65: 9
Zingen: Psalm 87: 4 en 5

Gemeente, de tekstwoorden voor de preek vindt u in de ons voorgelezen Psalm 67. Als centrale tekstverzen lees ik alleen de verzen 2 en 3 nog eens.

*God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aanschijn aan ons lichten. Sela.
Opdat men op de aarde Uw weg kenne, onder alle heidenen Uw heil.*

Ik noem u als thema: De volken zullen God loven.

We werken dit uit aan de hand van de volgende drie aandachtspunten:

1. Gods heil. Daarover gaan de verzen 1 tot en met 3.
2. Gods zorg. Die zien we in vers 4 en 5.
3. Gods oogst. Daarover spreken de verzen 6 tot en met 8.

1. Gods heil

Jongens en meisjes, wat is er de afgelopen zes weken hard gewerkt door de Israëlieten! Het Paasfeest is immers weer gevierd. Jullie weten wel: het Paasfeest was oorspronkelijk het feest waarbij het volk van Israël terugdacht aan de bevrijding uit Egypte. Later, toen het volk van Israël eenmaal in Kanaän was aangekomen, werd het ook een oogstfeest. De eerste gerst werd geoogst en aan de Heere geofferd. Daarna begon het binnenhalen van de hele oogst. Daar deden de mensen wel zeven weken over, tot aan het Pinksterfeest. Want dán is de oogst binnen.

De arbeiders doen natuurlijk erg hun best. Thuis praten ze er over: 'Lukt het allemaal? Is de oogst groot?' Maar ook in de Joodse synagogen – wij zouden zeggen: in de kerk – gaat het steeds maar weer over de oogst. Daarom werd in die periode in de synagoge bijvoorbeeld het boek Ruth gelezen. Dat speelt zich immers ook af in de oogsttijd. Maar denk ook aan Psalm 67, waar we vanmorgen op letten.

Jongens, meisjes, Psalm 67 is wat je zou kunnen noemen een óógstlied. Je leest dat heel duidelijk in vers 7: *De aarde geeft haar gewas; God, onze God, zal ons zegenen*. Tegelijk kun je uit het dubbele refrein van de verzen 4 en 6 opmaken dat de psalm ook een

zédingslied is: *De volken zullen U, o God, loven; de volken altemaal zullen U loven*. Laten we met elkaar eens nadenken over deze psalm. Daarbij stellen we onszelf enkele vragen:

- Begrijp ik deze psalm écht met mijn hart?
- Hoor ik al bij die mensen van toen én nu, die zo vol overgave de Heere al zingend smeken om Zijn zegen? Voor mezelf én voor de volkeren?
- Ligt dit ook zo bij ons allen, toen we deze psalm zongen als inleiding op de prediking?

De psalm zelf is volgens het opschrift bestemd voor de eredienst in Israël; om in de synagoge, de kerk, gezóngen te worden. Net als nu kwam men ook toen al bij elkaar om samen de Heere te danken, te bidden en te luisteren naar de preek.

In gedachten zie je het voor je. De priester komt binnen. Eerbiedig heft hij zijn armen zegenend op over de aanwezigen en spreekt dan de zegen uit die je kunt vinden in Numeri 6 vers 24 tot en met 26:

*De HEERE zegene u en behoede u;
De HEERE doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig;
De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede.*

En we horen dan het antwoord – de woorden van onze tekst – uit de monden van de hoorders:

*God zij ons genadig en zegene ons; Hij doe Zijn aanschijn aan ons lichten. Sela.
Opdat men op de aarde Uw weg kenne, onder alle heidenen Uw heil.*

Waar gaat het nu over? Laten we eens goed letten op de woorden die gebruikt worden. In vers 2 wordt God in de grondtaal de Elohim genoemd: de Algenoegzame, de Volkomene, Die in al uw behoeften kan voorzien. Heb je deze God, dan heb je alles. Mis je deze algenoegzame God, dan mis je alles. God heeft alles. En Hij gééft ook alles. Daarom wordt er gevraagd om Zijn genade, Zijn zegen en Zijn lichtend aangezicht.

Genade is wat wij mensen niet verdiend hebben. Het is de onverdiende goedheid, gunst, ontferming en liefde van God om Jezus' wil. Genade staat tegenover schuld. Kénnen we in ons leven iets van die genade voor zo iemand als ik, die Zijn toorn, die de dood heeft verdiend?

Zegenen wil zoveel zeggen als 'kracht geven'. Een zegen is eigenlijk alles waar de Heere in mee komt. Hij geeft je dan de kracht die je nodig hebt. En het lichten van Gods aanschijn vat het vervolgens allemaal samen.

Jongens en meisjes, over het gezicht van je ouders kan een schaduw vallen. Je snapt wel wat ik bedoel. Dan zijn ze ergens verdrietig om. Op het gezicht van je ouders kan ook het licht van de glans van blijdschap liggen. Dan weet je dat ze ergens blij mee zijn. Dat wordt nu ook toegepast op het aangezicht van de Heere. Niet dat je dat letterlijk zo kunt zien, want het is beeldspraak. Het lichten van het aangezicht van de Heere betekent namelijk dat Hij op een positieve manier voor ons zorgt. Hij is erbij; de HEERE doet Zijn aangezicht

over iemand lichten wanneer Hij Zijn onverdiende goedheid, gunst, ontferming, zorg en liefde laat ervaren om Jezus' wil.

Letten we erop? Er wordt om gevraagd; we hebben het dus van onszelf niet. En het wordt allemaal gegeven en ontvangen om Jezus' wil.

Opdat men op de aarde Uw weg kenne, onder alle heidenen Uw heil, lezen we daarna in vers 3. Het tweede deel van dit vers legt het eerste uit. Dus bedoelt de psalm met 'de aarde' eigenlijk 'alle heidenen'. Ten opzichte van de Joden van toen zijn dat dus de mensen die niet bij het volk horen waaraan de Heere Zich in het genadeverbond heeft verbonden. De psalm bedoelt verder met 'Uw weg' eigenlijk 'Uw heil'. In de grondtaal staat een woord waarin de naam Jozua, ofwel Jezus, doorklinkt. Het heil van vers 3 is in wezen de zaligheid door de Heere Jezus. Wij kijken erop terug dat de Heere Jezus, het heil en de zaligheid door Hem, al gekomen is, maar de psalm ziet ernaar uit dat de Heere Jezus nog komen zal. Al zingend wordt de algenoegzame God gesmeekt om heil en zaligheid voor mensen die daar nog vreemd aan zijn! We zien nu de verbinding tussen het óógstlied en het zéndingslied weer naar voren komen. Dit houden we in gedachten wanneer we nu wat lijnen schetsen.

Gemeente, de eerste lijn is deze: De zangers van onze psalm geven antwoord op de zegenwens in de vorm van een zegengebed! Dat doen ze met woorden die de Heere eerder gegeven had. De Heere wordt dus in dit gebed herinnerd aan Zijn eigen beloftewoord, er wordt gesmeekt om de vervulling daarvan in eigen harten en levens...

Herkennen we dat in ons eigen bidden? Hoe zien ónze gebeden eruit? Kennen we dat geloofsgeheim om Zijn belofte aan te wenden voor een gebed?

Denk aan Zijn beloftewoord wat op je voorhoofd staat door het teken van de Heilige Doop. Denk aan Zijn Woord waarmee we de dag openen en sluiten.

Denk aan Zijn Woord dat je 's zondags hoort.

Denk aan Zijn Woord waarmee Hij misschien wel op een bijzondere manier tot u of jou gesproken heeft.

Denk aan het Woord waarop u verwachting hebt gekregen, in welk opzicht dan ook, in wat voor zaak dan ook. 'Heere, doe zoals U gesproken hebt!'

*****

Gemeente, jongens, meisjes, nu wordt als vanzelf het volgende duidelijk: Psalm 67 is een lied voor de oogsttijd. Je kunt je misschien wel voorstellen dat het volk van Israël dan eerst en vooral zal vragen om een rijke oogst en mooie prijzen. Het volk zal er vooral om vragen of de Heere de inzet en de inspanningen van de landman zegenen wil. Je herkent dat wel in een drukke periode op je werk bijvoorbeeld: gaat het lukken of niet? Halen we de omzetdoelen of niet? Ga je het redden straks met je scriptie, je stageverslag, je examen? Ga je over naar de volgende klas? Welke school zal het straks worden? Dan kun je daar zo mee bezig zijn in je bidden, of niet?

Wat is het juist dan belangrijk en onderwijzend om te zien wat in dit gebed voorop gaat – en dus ook in óns bidden voorop moet gaan: het gebed om genáde! Om de goede verhouding met God door het werk van de Heere Jezus. Dat wordt het belangrijkste voor iedereen in wie de Heere werkt. Door genade leren we immers te smeken óm genade. Wéégt de vraag al in ons leven: hoe komt het weer goed met God?

Kennen we het heimwee naar God in de droefheid naar God; een verlangen wat alleen de Heere door Zijn genade vervullen kan? Dan wordt er in je leven plaatsgemaakt voor de Heere Jezus en Zijn offer. Dan wordt het zo'n wonder dat die woorden uit de Bijbel – alleen om Jezus' wil, door Zijn werk en Zijn offer – nu ook voor mij zijn! Dát moeten we kennen in ons leven als we deze psalm écht willen begrijpen met ons hart. Dát moeten we kennen wanneer we, op de plaats die de Heere ons geeft, Zijn Naam willen belijden en voor Hem willen leven. Dát moeten we kennen in ons leven wanneer we ernaar verlangen om dienstbaar te zijn in Gods Koninkrijk, op welke wijze dan ook. Wat wordt dán de zegen van de Heere belangrijk!

Die zegen is alles waarin de Heere meekomt, zagen we net. En kijk dan maar eens waar dat in jouw of uw leven betrekking op heeft. Voor de één is dat de school waarop hij of zij zit, of een opleiding. Voor de ander het werk. Het gezin. Het onderwijs. De zorg. Het kantoor. De zaak. Uw en jouw gebed wordt dan: 'Laat *in* alles en *voor* alles Uw gunst blijken, Uw aangezicht over ons lichten! Opdat aan de hand van al die zegeningen Uw heil bekend worden zal onder alle mensen!'

Gemeente, jongelui, wanneer de Heere Zijn genade en Zijn zegen geeft, wanneer Hij Zijn aangezicht in gunst over u laat oplichten, zal er altijd oog zijn of oog komen voor mensen die daar niet in delen! Denk er eens over na: die mensen van toen wisten zoveel minder dan wij over de werkelijke betekenis van dat heil. En toch smeken zij om dat heil voor alle heidenen. En wij, die zoveel méér weten? Hoe kijken wij naar onze medemens? Naar allen die u lief en dierbaar zijn? Naar uw collega's, burens, onze naaste, dichtbij én veraf? Kunnen we die nog zó makkelijk verloren laten gaan?

Laat bewogenheid en liefde ons sieren op de plaats waar de Heere wil dat wij zullen zijn! In de wetenschap dat om Jezus' wil de volken God zullen loven. *De volken altemaal zullen U loven.*

We letten daarop in de tweede gedachte:

2. Gods zorg

Over die zorg gaat het in de verzen 4 en 5: *De volken zullen U, o God, loven; de volken altemaal zullen U loven. De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat Gij de volken zult richten in rechtmatigheid; en de natiën op de aarde, die zult Gij leiden. Sela.*

Het is overduidelijk dat de verzen 4 en 5 betrekking hebben op het heil van mensen die daar nog niet in delen. In het voorafgaande vers ging het in het algemeen over heidenen die de zaligheid door de Heere Jezus ook moeten leren kennen. Nu, in vers 4, gaat het over de vólkere.

Laten we er vooral goed op letten dat dit gebed een zekere en onwankelbare belijdenis bevat: de volkeren zullen de algenoegzame God loven! En alle natiën, Israël én de heidenen dus, zullen onder één en dezelfde Koning verzameld worden, ze zullen Hem dienen en door Hem geleid worden. En dat niet gedwongen of tegen wil en dank, maar met diepe verheuging en blijdschap.

Gemeente, om het wonder én de troost van deze woorden te proeven met ons hart, letten we eerst op de volkeren in vers 4. Want, jongens en meisjes, denk eens met mij mee, waar komen de volkeren eigenlijk vandaan?

In het begin van de Bijbel kun je het antwoord vinden. Volgens Gods Woord stammen uiteindelijk alle mensen van Adam en Eva af. God heeft met Adam en Eva alle mensen, alle volkeren, geschapen. Hij is de Schepper van de hele mensheid. Het is God om zo te zeggen te doen geweest om het geheel van het menselijke geslacht, over de totale mensheid. Want dat is volgens Openbaring 7 vers 9 ook Gods uiteindelijke bedoeling: het zal een ontelbare massa mensen zijn, uit alle naties, geslachten, volken en talen. Dat blijft zo, ook na de zondeval. Want toen hebben in Adam alle mensen, alle volkeren, de Heere verlaten! En die afval was zo diep dat zij nooit meer uit zichzelf tot God terug konden keren. Daarom is het zo'n wonder dat God in Genesis 3 vers 15 belooft dat Hij ervoor zorgen zal dat er een tweedeling onder de volkeren zal zijn. Want tegenover het slangenzaad zal eeuwenlang het vrouwenzaad staan. Door de zondvloed werden de bestaande volkeren weliswaar verdelgd van de aarde, maar de volkeren die uit Noach voortkwamen – we lezen dat in Genesis 9 – vielen tóch onder de zegen.

Genesis 10 bevat een zogenaamde volkerentafel. Zeventig volkeren worden genoemd. God gaat kennelijk door met de volheid van de volkeren. Er vallen dan drie dingen op: In de eerste plaats: ieder individueel mens blijft van grote waarde voor God, Hij eist Zijn beeld in hen terug.

In de tweede plaats: de opdracht voor de mens blijft dat hij de gehele aarde zal vervullen. En in de derde plaats: de volkeren in hun onderlinge samenhang, hun geslachten en families, zijn door God gewild.

Wat is het dan aangrijpend om te zien dat de zonde weer doorbreekt! Gods reactie blijft niet uit; dat kan ook niet anders. De torenbouw van Babel is hét teken van hoogmoed en het verlangen naar zekerheid buiten Gods bedoeling om. We lezen dan in Genesis 11 dat het verdeeldheid onder de volkeren en verstrooiing heeft gebracht.

In Genesis 12 verandert er dan heel veel. Want daar lezen dat Abraham door de Heere wordt geroepen uit een wereld waarin, net als vandaag, alles draait om eigenliefde en een leven zonder God. De Heere doet Abram een heel zekere en rijke belofte. Want in hem zullen alle geslachten van de aarde gezegend worden. Valt het u op? Het gaat weer over álle volkeren! God beperkt Zich in zekere zin tot Abraham en Israël, om in het verlengde van hen de lijn door te trekken naar de wereld van álle volkeren.

De Heere schakelt daarbij Abraham en Israël dus in. En we kunnen allemaal weten dat Israël verschrikkelijk faalt in deze dienst aan de volkeren. De profeten wijzen daarom de zonde van afval en verval scherp aan. Maar wijzen ook op een rijke manier naar de Heere Jezus als de grote inhoud en betekenis van de oude belofte aan Abraham. De Heere Jezus is de Vervulling van al Gods beloften. In Hem zullen de volkeren pas écht gezegend worden. Door Hem zal zich de zegen van God uitstrekken tot de volkeren. De Heere zal Zijn genadeverbond uitbreiden van de Joden naar de heidenen. Onder hen zullen er altijd zijn die weer zullen beantwoorden aan het grote oorspronkelijke scheppingsdoel: de Heere loven. Hierin ligt ten diepste de vrucht van het verlossingswerk van de Heere Jezus. Getrokken door het Woord en geleid door Gods Geest komen de volkeren van de einden der aarde om heil en zaligheid naar het centrum: de levende Christus. Die ene Kerk uit Jood en heiden zal blij zijn en juichen omdat de Heere Jezus als Messias is gegeven tot een

Hoofd en Gebieder van de volken. Wanneer Hij over hen heersen zal met rechtmatigheid, wanneer Hij ze volgens vers 5 *richten* zal.

Dat woordje 'richten' klinkt voor ons niet echt positief. Het klinkt scherp, óórdelend ook. Maar gemeente, zo is dat oorspronkelijk niet bedoeld, integendeel zelfs. In Jesaja 11 kun je de profetie over de Messias en Zijn vrede rijk lezen: *Hij zal de armen met gerechtigheid richten en de zachtmoedigen met rechtmatigheid bestraffen*. In Psalm 72 komt u iets vergelijkbaars tegen: Hij zal Zijn volk richten met gerechtigheid en Zijn ellendigen met recht. Wat proeven we in die woorden veel liefde, genade, barmhartigheid en rechtvaardigheid!

'Hij zal ze leiden' zegt het slot van vers 5. Dat is in de Bijbel het lieflijke beeld van de herder, en zijn zorgvolle leiding voor die mensen uit alle volkeren die Hij Zijn schapen noemt! En waar je die schapen tegenkomt?

In Nederland.

In Europa.

In Albanië.

In Guinee.

In Ecuador.

In Oost-Azië.

In Cambodja.

En noem verder maar op.

Gemeente, die schapen treft u aan op plaatsen waar je ze totaal niet zou verwachten. Maar je komt ze er tóch tegen. Omdat ze begrepen zijn in de onwrikbare vastheid van Gods verkiezend welbehagen. Wat een wonder is dat! Want het zijn de schapen waarvan de Heere Jezus in Ezechiël 34 vers 6 zegt: *Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand die ernaar vraagt en niemand die ze zoekt*.

Gemeente, kennen we die pijn en die bewogenheid? De Heere Jezus kende die ook! Want Hij zei in Johannes 10 vers 16: *Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen, en het zal worden één kudde en één Herder*. En de vraag is:

Zijn wij al als een schaap van die goede Herder toegebracht door Zijn Woord en door Zijn Geest?

Hebben wij die stem van oordeel en behoud, van zonde en genade, al met ons hart verstaan? Hebben we eronder leren buigen?

Leef ik al onder Zijn heerschappij, ondanks mijn verzet?

Leef ik al onder Zijn leiding, ondanks mijn afdwalen?

Onder Zijn liefde ondanks mijn liefdeloosheid?

Onder Zijn genade ondanks mijn schuld?

Onder Zijn geduld ondanks mijn koppigheid?

Dan gaan we met ons hart de woorden van Psalm 65 begrijpen. We zingen nu het negende vers:

De velden zijn bedekt met kudden;
De dalen zijn bekleed
Met halmen, die van zwaarte schudden,
En lonen 's landmans zweet.
Zij juichen, elk op zijne wijze;
Uw eer klimt uit het stof;
Zij zingen, Uwen Naam ten prijze,
Uw goedheid en Uw lof.

In de derde plaats denken we na over:

3. Gods oogst

Gemeente, we letten op Psalm 67 aan de hand van het thema: de volken zullen God loven. Eerst hebben we gelet op Gods heil en merkten toen aan het gebed van deze psalm dat de lijnen van het oogstlied en van het zedingslied heel nauw met elkaar verbonden zijn. Dat laatste werd nog duidelijker in de tweede gedachte: Gods zorg. De Heere zal al Zijn schapen als een herder weiden en leiden, waar Hij ze ook heeft.

Onze derde gedachte sluit er naadloos op aan. Als een waaier valt alles dan open in de verzen 6 tot en met 8 over Gods oogst: *De volken zullen U, o God, loven; de volken altemaal zullen U loven. De aarde geeft haar gewas; God, onze God, zal ons zegenen. God zal ons zegenen; en alle einden der aarde zullen Hem vrezen.* We letten ook dan op de belangrijkste woorden.

Het zal u ook wel zijn opgevallen dat vers 6 de herhaling is van vers 4. Waarna in vers 7 gezegd wordt dat God het geeft dat de oogst binnengehaald kan worden. Jongens en meisjes: er is hard aan gewerkt, maar nú is het de tijd van de oogst. De arbeiders zingen vol blijdschap en verwondering dat alles gegroeid is en de aarde haar gewas geeft. Alles kan binnen worden gehaald; wat zijn ze er blij mee! De Heere had het beloofd aan het volk Israël in Leviticus 26 vers 4: *Zo zal Ik uw regens geven op hun tijd; en het land zal zijn inkomst geven en het geboomte des velds zal zijn vrucht geven*' De Heere heeft het wéér waargemaakt: God, ónze God zal ons zegenen. Het wordt nog eens herhaald: *God zal ons zegenen.*

Maar... we zien zoveel meer dan alleen maar de gewone oogst. De gewone oogst is voor die zangers van de psalm een soort teken, een onderpand, een garantie, een zékerheid: *alle einden van de aarde zullen Hem vrezen*, lezen we in vers 8. Nu staat de waaier van de psalm op zijn breedste stand; het geloof spreekt zich profetisch uit over de voortgang van Gods Koninkrijk over de hele wereld. Dan begrijpen we allen dat Psalm 67 ons als het ware dwíngt om een zedingspreek te houden! Waarbij iedereen wordt uitgenodigd om zijn of haar naam in te vullen. Want de Heere schakelt ménsen in, ver weg en dichtbij. In de zending. Maar ook in het evangelisatiewerk. Of in de zorg. Of op school. Of thuis. Of door het bekleden van een ambt. Waar de Heere ons ook maar hebben wil!

De psalm laat ook duidelijk zien dat de Heere uiteindelijk door alle menselijke belemmeringen heen werkt. Met Pinksteren zie je het in vervulling gaan. Eerst op het tempelplein in Jeruzalem waar allerlei mensen uit verschillende volkeren, talen en

culturen samengekomen waren. Wat worden er dan veel mensen bekeerd, wat krijgen veel mensen dan een nieuw hart! Daarna kun je lezen hoe de Heere verder gaat. Het Evangelie gaat de wereld in. Vanuit Jeruzalem, Judea en Samaria worden dan ook echt de einden van de aarde bereikt.

Gods werk gaat door, ook in het zendingswerk. Alle einden van de aarde vrezen Hem, ook vandaag! Dat gebeurt in de sloppenwijken van wereldsteden. Dat gebeurt in de plattelandsgebieden. Dat gebeurt waar vroeger ongeloof heerste. Dat gebeurt waar mensen voorheen in de duisternis van bijgeloof leefden. Op alle plaatsen waar het Woord komt en de Heilige Geest harten bereikt, zullen mensen de Heere ootmoedig en kinderlijk, liefhebben en vrezen. Dan kunnen ze niet meer zonder Hem en zullen ze in hun concrete bestaan willen gaan leven zoals de Heere dat vraagt. Dat houdt niemand tegen! Want denk er maar eens over na.

Die oogst in het rijk van de natuur verschilt natuurlijk best veel van die in het rijk van de genade. Maar wat zijn de overeenkomsten treffend! Beide oogsten zijn één in oorsprong: God, de Almachtige, de Schepper van de hemel en van de aarde, de Vader van onze Heere Jezus Christus, is ook de Herschepper in het rijk van de genade.

Ze zijn ook één in voortbestaan: God houdt door Zijn almachtige kracht deze wereld en alle dingen in stand. En zo doet Hij dat ook met Zijn Gemeente die tot het eeuwige leven verkoren is. Hij brengt ze toe en Hij bewaart ze tot op de dag van Jezus Christus.

Gemeente, wat het zaad is in het rijk van de natuur, is het Woord van God in het rijk van de genade. En waar dat goede zaad van het Woord gaat wortelen en ontkiemen, daar zal het tot de lof en de eer van Gods grote Naam vrucht dragen.

Wat is dat een bemoediging voor alle werkers in Gods Koninkrijk! Want denkt u het zich eens in aan de hand van het beeld van de arbeiders in de landbouw, vroeger in Israël. Ze deden erg hun best. Maar toch waren er teleurstellingen. Denk aan de gelijkenis van het zaad. Een deel valt op de weg. Een deel op steenachtige plaatsen. Een deel onder de doornen. Maar een ander deel valt in de goede aarde. Zo gaat het ook in Gods Koninkrijk. Dan krijg je altijd te maken met teleurstellingen, met dingen die moeilijk zijn. Je krijgt dichtbij en ver weg te maken met mensen die er van nature niet op zitten te wachten.

Herkennen we dit in ons staan in deze tijd en de moderne maatschappij? Zo is het ook in het zendingswerk. Soms zijn mensen een tijdlang betrokken en kwamen onder het Woord. Maar toch vielen ze later weer terug in hun vroegere leven zonder God en zonder de Bijbel. Verder kun je ook persoonlijk de nodige vragen en worstelingen hebben. Jongeren, laten we dat allemaal onthouden, in het bijzonder diegenen van wie het hart uitgaat naar het werk in Gods Koninkrijk in zending en evangelisatie. Tot twee keer toe herhaalt de psalm het, want we zouden het na één keer misschien vergeten.

De volken zullen U, o God, loven; de volken altemaal zullen U loven! O bedenk toch: het is door al ons menselijke heen Góds werk, ver weg én dichtbij! En omdat het Góds werk is om Jezus' wil, gaat het vast en zeker door. Totdat straks de oogst er zal zijn waarover we lezen in Openbaringen 14. Wanneer Gods oogst rijp is geworden voor de hemel en de Heere Zijn Kerk uit al de volkeren tot Zich nemen zal in de eeuwige heerlijkheid. Dan is al óns werk voorbij. Terwijl Góds werk dan juichen zal tot Zijn eer!

We gaan de preek afronden. We hebben stilgestaan bij Psalm 67 aan de hand van het thema: de volken zullen God loven. Eerst zagen we Gods heil. Daarna Gods zorg. En ten slotte Gods oogst.

Ik merkte zojuist al op dat de inhoud van Psalm 67 er eigenlijk toe dwingt om er een zendingspreek over te houden. Zo heb ik dat in ieder geval sterk ervaren tijdens de voorbereiding van deze preek.

Een oogstlied en tegelijk een zendinglied, omdat het uitloopt op Gods oogst en Gods eer. Deze oogst van God is het werk van God, zagen we zojuist. Maar dan wel op een vergelijkbare manier als met de gewone oogst. Zoals de Heere namelijk bij een gewone oogst mensen gebruikt, zo doet Hij dat ook bij deze oogst. En dát is nu precies waarover ik in de afronding van de preek nog wat dingen zeggen wil. De Heere gebruikt ménsen!

Jongens en meisjes: denken jullie wel eens over het zendingswerk na? Stel je jezelf wel eens de vraag of dat Gods weg voor jou zou kunnen zijn? Ouderen, zou dat voor u misschien een late vervulling van een diep gekoesterd verlangen kunnen zijn; een antwoord op geloofswerkzaamheden?

Wat is het dan belangrijk om te weten in Gods weg te wandelen, en te ervaren dat de Heere jou of u daar als het ware in uitstoot!

Soms gebruikt de Heere daar gewone, natuurlijke, omstandigheden voor. Denk aan gaven, aan gewilligheid, aan een verlangen, of aan omstandigheden die het mogelijk zouden kunnen maken om uit te gaan. Denk ook aan wat andere christenen, ambtsdragers misschien, je daarover aanreiken.

Maar wat is het boven alles toch belangrijk om dan in je leven de stem van de Heere met je hart gehoord te hebben. Soms spreekt de Heere in één keer en heel helder. Vaker echter komt het voor dat de Heilige Geest door het Woord, op zo'n manier in iemands hart werkt, dat er door de tijd heen een vaste overtuiging rijpt. Dan komt er als het ware een gesprek op gang in je hart. Een samenspraak met de Heere waarin je al je bezwaren en onmogelijkheden aan Hem vertelt. Wie zal het immers zélf kunnen? Wat weegt dan je eigen onbekwaamheid, onwaardigheid, zondigheid en kleinheid, zwaar op je hart! Het komt er dan in ons leven op aan dat we ervaren dat de Heere ons te sterk wordt en dat de bezwaren door Hem worden overwonnen. Opdat we ondanks al onze worstelingen gebracht zullen worden tot een volkomen en zoete overgave van ons hart aan de Heere en aan Zijn weg en Zijn leiding!

Dan houden we nog steeds onze bezwaren. Maar al het andere weegt zoveel zwaarder: de nood van onze medemens, de dierbaarheid van de Borg, de Heere Jezus, en de diepe overtuiging dat de Heere het om Jezus' wil doen kan en doen zal. De Heere zal dan het werk afmaken waaraan Hij begon. Dan kan het zijn dat je, langs welke weg dan ook, kinderen van God zult ontmoeten die met je mee willen denken en met wie je de diepste roerselen van je hart gaat delen. Leg het toch biddend in de handen van de Heere! Wanneer Hij deuren opent, kun je gaan. Wanneer Hij deuren toesluit, is het beter om te blijven. Want wanneer Hij helderheid geeft is het altijd goed. Maar laten we ten slotte het belangrijkste niet vergeten: de volken zullen God loven. Veraf en dichtbij.

Waar staan wij?

Amen.

Psalm 87 vers 4 en 5:

God zal ze Zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen den naam van Sions kind'ren dragen.

Dan wordt mijn naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliën op de harp en cimbels slaan,
En binnen u al mijn fonteinen wezen.